

tak mluvím a mluvím takovým tím naříkavým hlasem, běduji, jak je mi špatně, najednou jsem zahlédla stát v portále Wericha. Byl oblečený v tom, v čem tehdy obvykle chodil, v burnusu, ruce v kapsách, klobouk na hlavě. Stoupl si tam a díval se – kouká na jeviště, na Kašpárka, jak se tam hýbe, zvedne hlavu a podívá se nahoru, kdo že to za něj mluví, zase se dívá dolů na jeviště, zase nahoru... Nevěřil, že to mluvím já. A já byla pyšná, že se Werich přišel podívat a že mě slyší!

Nu, a toho večera se stala ještě jedna událost. Bylo po představení a Skupa mi povídá: ‚Poslechněte, Andulajs, když jsem vás teď tak slyšel mluvit toho Kašpárka, tak mě napadlo, co kdybychom udělali loutku holčičky, kterou byste mluvila? Možná, že by vám to šlo. Ovšem nebyla by to Hurvínkova sestra, nýbrž jeho kamarádka!‘ Řekla jsem: ‚Já nevím...‘, ale on naléhal: ‚A zkusila byste to?‘ Já povídám: ‚Nu, zkusila. Ale jak jste na to přišel?‘ A Skupa na to: ‚Jel jsem tuhle s kamarádem do Budějovic a on měl s sebou dcerušku, asi šestiletou. A ona celou cestu pořád něco brebentila. Tak mě napadlo, co kdyby měl Hurvíněk právě takovou kamarádku?‘ – ‚Skupco,‘ přemýšlela jsem už nahlas, ‚já bych ovšem potřebovala napřed vidět tu loutku.‘ Když jsem ji po čase viděla, začala jsem pro

ni hledat rejstřík. Povídám si: Pokusím se, pokusím se... no, po té bábě a všech těch čarodějnicích, nevím. Snad by to ale přece jenom šlo. Zkusím to! – Tak jsem zkusila, hledala a najednou ten hlas vyplul a já hned běžela za Skupou a říkám: ‚Skupco, stačilo by, kdybych to mluvila takhle?‘ A předvedla jsem mu to. Nu, a od té doby už jsem byla Mánička...

Ale abych se vrátila ještě jednou k tomu Osvobozenému divadlu, kde jsme občas

hostovali pro děti. V baru u divadla jsem se jednou náhodou sešla také s Jaroslavem Ježkem. Seděl tam sám, posmutnělý, když mě ale uviděl, zavolal: ‚Máničko! To mám radost, že tě vidím! Pojď na chvílku ke mně!‘ Nechal nám oběma nalít koňak, dali jsme si pusy a já pak za chvíli musela běžet domů. Tak jsme se rozešli, aniž bych tušila, že je právě před útekem do Ameriky a že už ho nikdy v životě neuvidím.“

■ Ondřej Suchý

**Anči Kreuzmannová
s loutkou Máničky,
které propůjčila
svůj hlas.**

